

بال‌های عقاب

آرون دی. مسنر

تصویری از عقاب در حال پرواز، نمایانگر زیبایی آرام و قدرت با شکوه است. بی‌دلیل نیست که ملت‌ها و امپراتوری‌ها، چه باستانی و چه مدرن، عقاب را به عنوان سمبل خود برگزیده‌اند. و کسی که با کتاب مقدس آشنا باشد، قطعاً به یاد خواهد آورد که خداوند قوم خود را «بر بال عقاب‌ها» حمل کرده است (خروج ۱۹: ۴) و باعث شده آن‌ها «با بال‌هایی مثل عقاب پرواز خواهند کرد» (اشعیا ۴۰: ۳۱). چنین کلماتی قلب را به لرزه درمی‌آورد و تخیل شاعرانه‌ای را برمی‌انگیزد، اما دقیقاً منظور آن‌ها چیست؟ حقیقت کلامی پنهان پشت استعاره‌های ادبی در کتاب مقدس چیست؟ برای فهم کامل این موضوع، مروری بر طیف گسترده‌ای از اشارات به عقاب‌ها و بال‌های عقاب در کتاب مقدس مفید خواهد بود.

برای آغاز، عقاب به عنوان پرنده‌ای شکاری تصویر شده است (ایوب ۳۹: ۲۷-۳۰)، و مطابق با این مفهوم، رایج‌ترین تصویری که در کتاب مقدس از عقاب‌ها ارائه می‌شود، نمایانگر داورهای ویرانگر، سریع و بی‌رحم است. داوری (که عموماً به صورت یک قوم مهاجم ظاهر می‌شود) همچون عقابی که «پایین می‌آید» (تثنیه ۲۸: ۴۹)، یا «به سرعت همچون عقابی» (ارمیا ۴۹: ۲۲)، یا «مثل عقابی که برای خوراک بشتابد» (حقوق ۱: ۸) توصیف شده‌اند. ملت‌های قدرتمند خارجی در کتاب مقدس (مانند بابل و مصر) بارها به صورت عقاب تصویر شده‌اند (حزقیال ۱۷: ۳، ۷؛ دانیال ۷: ۴). پس در کتاب مقدس، «بال عقاب» اغلب همراه با نابودی و مرگی سریع و اجتناب‌ناپذیر است.

با این حال، عقاب نه تنها به عنوان پرنده‌ای شکاری بلکه همچنین به عنوان مراقب و حافظ جوجه‌های خود نیز تصویر شده است. ایوب ۳۹: ۲۷-۳۰ در حالی که از عقاب به عنوان پرنده‌ای شکارگر یاد می‌کند، تأکید نیز دارد که عقاب به دنبال طعمه‌ای می‌گردد تا جوجه‌هایش را تغذیه نماید. آن‌ها در «آشیانه خود را به جای بلند می‌سازد.» و «بر صخره ساکن شده، مأوا می‌سازد. بر صخره تیز و بر ملاذ منیع» زندگی می‌کنند. پس در کتاب مقدس، از عقاب به مثابه استعاره‌ای برای مراقبت مهربانانه خداوند و حمایت اطمینان‌بخش از قوم خود بهره‌برداری شده است. خداوند اسرائیل را چونان مردمک چشم خویش حفظ کرده است.

مثل عقابی که آشیانه‌ی خود را حرکت دهد

و بچه‌های خود را فرو گیرد

و بال‌های خود را پهن کرده،

آن‌ها را بردارد و آن‌ها را بر پرهای خود ببرد.

همچنین خداوند تنها او را رهبری نمود

و هیچ خدای بیگانه با وی نبود. (تثنیه ۳۲: ۱۱-۱۲)

بنابراین، علاوه بر اینکه تصویری از داوری است، «بال عقاب» تصویری از محافظت و تامین نیز می باشد.

با این حال، شاید درخشانترین تصویر عقاب، نه فرود خشمگین و سریع آن برای بلعیدن طعمه اش، بلکه بالا رفتن با شکوه آن به سوی ابرها باشد. پرنده‌ی با عظمت، به سمت بلندای آسمان‌ها پرواز کرده، به ارتفاعات ناشناخته می‌رسد، با قدرت و شکوهی بی‌مانند. برای بیشتر ما، تصویر به یادماندنی عقاب، تصویر پرنده‌ای نیست که با چنگال و نوک تیزش گوشت را می‌درد، بلکه موجودی است که بی‌وقفه در میان ابرها، بسیار فراتر از آشفتنگی‌های پایین، به پرواز درآمده است. بنابراین، عقاب در کتاب مقدس به تصویر کشیده شده است به عنوان منبع نجات آسمانی (خروج ۱۹: ۴؛ مکاشفه ۱۲: ۱۴)، تصویری از جوانی، سرزندگی و آزادی (مزامیر ۱۰۳: ۵؛ اشعیا ۴۰: ۳۱)، و نمادی از جلال و پیروزی آسمانی (مکاشفه ۴: ۷؛ ۸: ۱۳).

پس در کتاب مقدس، «بال عقاب» نمادی است از داوری سریع و خشمگین، حمایت مهربان و قاطع، و رستگاری و جلال بلندمرتبه. این‌ها طیف گسترده‌ای از تصاویر را نمایان می‌سازند. با این حال، آنچه که تمامی این تصاویر مشترک دارند، مفهوم یک پیروزی قطعی و مطمئن است. هنگامی که عقاب برای شکار به پایین سرازیر می‌شود، با سرعت و غضب وارد عمل می‌شود و شکار نمی‌تواند در برابر هجوم آن ایستادگی کند. هنگامی که جوجه‌ها تحت پرهای مادر در لانه‌ای در ارتفاعات پناه می‌برند، واقعاً در امنیت کامل به سر می‌برند. هیچ دشمنی نمی‌تواند به آن‌ها دست یابد. و هنگامی که عقاب پرواز می‌کند و بین ابرها به اوج می‌رسد، این صعود را با پیروزی مغرورانه‌ای انجام می‌دهد. هیچ‌کس نمی‌تواند به ارتفاعات آن دست پیدا کند. عقاب در امنیت، ایمنی و عظمت خود والا است. شاید کسی امیدوار باشد که تنها یک نگاه گذرا به آن پرنده‌ی شکوهمند در حال پرواز بیندازد، اما در واقع، نمی‌تواند آن را شکار کند.

و همچنین است کارهای خداوند. هنگامی که او برای داوری بر ضد دشمنان خویش می‌آید، کسی توان مقاومت در برابر او را ندارد. او بر ضد هدف خود به سرعت، با خشم و قدرت وارد عمل می‌شود و کسی قادر به رهانیدن نیست. وقتی خانه‌ای امن برای قوم خود می‌سازد و آن‌ها را در پناهگاه خویش می‌پذیرد، ما به واقع در امان هستیم. کسی نمی‌تواند به ما آسیب برساند. هنگامی که او روح ما را در زمان‌های آزمایشی بالا می‌برد و حفاظت می‌کند، هیچ‌کس قادر به پایین کشیدن ما نیست. و هنگامی که رهایی می‌بخشد، این را با پیروزی نهایی، مطلق و بی‌قید و شرط به انجام می‌رساند. از طریق ایمان به مسیح، خداوند ما را جمع می‌کند تا «به سوی دنیاهاى ناشناخته پرواز کنیم». امید نهایی ما در اینجا، بر روی زمین، در نجات بلندمرتبه، قطعی و آسمانی خدای ما نهفته است.

این مقاله در مجله تبیل‌تاک منتشر شده است.

کشیش آرون دی. مسنر، کشیش ارشد کلیسای مشایخی وست‌مینستر در آتلانتا و استاد کمکی الهیات شبانی در دانشگاه الهیات Reformed Theological Seminary آتلانتا است.